

UNA HISTÒRIA MOLT...

Era un poble de Catalunya que es deia Les Borges del Camp. En aquest poble hi havia una família marroquina molt pobre. En aquesta família hi havia tres persones: el pare que es deia Abderrahman, la mare que es deia Malika i el nen que es deia Khalid. A aquest noi li encantava jugar a futbol i era molt bo. El noi volia jugar a futbol en algun club, però com que la seva família era pobre... Ell s'entretenia jugant a futbol al carrer amb els amics. El dia del seu aniversari el millor amic del Khalid li va regalar una pilota, Khalid va aprendre futbol jugant a casa amb la pilota.

Un dia va venir l'entrenador de Les Borges al parc a mirar els nens i va veure que el Khalid era molt bo, l'entrenador es va acostar cap a ell i li va preguntar com es deia. En Khalid amb molta por li va contestar...

Entrenador: Hola! Com et dius?

Khalid: Qui ets? J...jo em dic Khalid.

Entrenador: Sóc l'entrenador de Les Borges ALEVI "A" i em dic David.

Khalid: Encantat, però una cosa, que vols?

Entrenador: El que vull és que vinguis a jugar amb nosaltres.

Khalid: De veritat? Ho dius de veritat?

Entrenador: Clar que ho dic de veritat! Que vols?

Khalid: Sí, sí que vull! M'encantaria!!!

Entrenador: Okey, el dimarts tens entrenament a les 17:30, tu només porta pantalons curts i una samarreta normal. Adéu!

Khalid: Espera!! Ara que hi penso la meva família és molt pobre, el meu pare treballa i només cobra 500€ al mes i la meva mare no treballa. És a dir que no ho podré pagar.

Entrenador: No cal que paguis, si et fitxo és gratuït!

Aquella tarda el noi va anar corrent cap als seus els seus pares, i tot content els hi va dir:

Khalid: Mama, papa, l'entrenador de Les Borges m'ha invitat a jugar a futbol.

Pares: Però fill, no ho podem pagar...

Khalid: No mama, m'han fitxat, això vol dir que tinc el futbol gratuït!

Pares: A sí? I quan hi aniràs? Oooh fill meu quina sort que tens!!

Khalid: Sí, ja veus quina sort, l'entreno és demà.

Pares: Quina roba has de portar?

Khalid: Tu tranquil·la mama, que no has de comprar res.

El Khalid el pròxim dia, que era dimarts, va anar a jugar. El noi va demostrar la seva qualitat i el van acceptar.

Al Khalid, després de tres anys li va arribar una carta que deia:

“Hola Khalid, som L'oficina del FC Barcelona, un noi que va anar a mirar-vos va veure que tenies molta qualitat i va pensar en fitxar-te. Volem fitxar-te!! Acceptes?”

El noi va anar corrent cap a casa a trucar, però, va pensar que els seus pares no tenien mòbil, i sense avisar va anar corrent cap al seu millor amic. El millor amic va trucar i els hi va dir que acceptava. De l'oficina del Barça li van dir que vindrien a buscar-lo els dimarts i dijous per anar a entrenar. El noi va marxar corrent a casa a avisar els seus pares. Quan va arribar no va trobar a ningú, però va trobar una carta, en aquella carta deia:

“Fill meu el teu pare s'ha mort en un accident tornant del treball a casa, s'ha mort en un accident d'autobús. Un petó. Jo estic a l'hospital.”

El Khalid, de content va passar a estar trist i va començar a plorar. El noi va pensar en el FC Barcelona i es va aixecar i va començar a córrer per la muntanya lluitant i entrenant-se perquè la seva mare visqués tranquil·la.

Després de 10 anys el Khalid es va fer famós i va tenir els diners necessaris per ajudar la seva mare, la seva dona i el seu fill. El seu futur va ser perfecte, però hagués estat súper perfecte si hi hagués estat el seu pare.

Mohamed El Abdellaoui